

Diana Soto

Az ártatlan bűnös

Előszó

Diana Soto egy fiatal, tehetséges, szárnyait bontogató kreatív lélek. Első verseskötete után (*Nézz fel a Holdra*) egy komoly, tartalmas történelmi drámával jelentkezett az irodalmi palettán. Egy történelmi drámát tart kezében a tisztelt olvasó. Nehéz műfaj, amivel kevesen próbálkoznak, de Diana Soto mégis megfelelő bölcsességgel, és felkészültséggel vágott neki a szinte lehetetlennek.

Költő lesz, akit olvasói megbecsülnek, írja az első felvonás végén. A második felvonásban szavait idézve szinte én is parancsba adom, hogy beteheti lábát, helye van a magyar irodalomban egy ilyen alaposan megírt, körüljárt drámának. Szinte klasszikus elemeket látok mindegyik felvonásában.

„Hát átok fejemre, ha szálnalmat érzek” – „száradjon el a szám” – de előtte a magasba emelem a fiatal költőnőt. Mély gondolatokkal a dráma végéig ébren tartja, szívet marcangoló képekkel, ökölbe szorult kezekkel lenyűgözi az olvasót.

„Megbolondultam, szellemet látok” – Nem! Egy nehéz darabot gyenge fogakkal rágcsál az olvasó, de folyása nemes, klasszikus, és a magasba néz...

Egykedvűségből színesbe öltözött, és kóstolgatjuk a dráma hangjait...

Egy történelmi korszakon utazik át az olvasó, kétségek, fájdalmak és érzések között...

Napjainkban sokan a könnyebb műfajt választják, a rövid üzeneteket, az egyszerű metaforák tengerében süllyednek a kezdő tollforgatók, de jelen esetben a dráma történelmi képei egy érett szerzőre vallanak. Drámai éhségünket az egyetemes létezés történelmi képeivel néha könnyed, néha dallamos sorával köszönti az olvasót.

Fohászodom az olvasóért, azért az olvasóért, aki olvas ma még drámát. Nehéz történelmi lecke, ám amit az olvasó elé tár Diana Soto, az tanulságos és követhető.

De kedves olvasó, itt meg ne állj, borzongj, és éld át a történelmet, repülj vissza a századokban, ahol segítség nélkül ne

bolyongj, – nézz szembe a múlttal, mert sokszínűséget látsz... és „büszkeséggel nem fogsz jól lakni” – de a dráma olvasása közben igen.

Bátran ajánlom fiatalnak, idősnek, férfinak és nőnek, aki egy kicsit is kíváncsi egy történelmi drámára. Amikor nekiláttam az előszó megírásához, elhatároztam, nem dicsérek, de a dráma önmagát dicséri.

Végezetül a címet sem hagyhatom szó nélkül. „Az ártatlan bűnös” mintha az ellentétek mestere jelentkezne, egy kis filozófiát tartalmazna, rejtegetne.

Történelmi arccal, tudatosan érkezem, szépséget oltva az olvasó csapataiba, s a szerző előtt a történelem görnyed... ez nem könnyű nóta. Suttogva emelem föl félig töltött poharam, mert kedves olvasó, olvasás közben nem sötétedik be egészen. Ha drámával búcsúzunk, dalunk vidám legyen, aforizmák rajzolják meg szemem...

Ezekkel a gondolatokkal kívánok mindenkinek kellemes olvasást, időtöltést!

Ambrus József (költő)

Személyek

Marie Antoinette, francia királyné

Mária Antónia, Marie Antoinette kislány korában

Vienna, Bécs női alakban

Brandeis grófné, Mária Antónia nevelője a bécsi udvarban

Mária Terézia, Marie Antoinette édesanyja

Nailes grófné, Marie Antoinette nevelőnője a francia udvarban

Lamballe hercegné, Marie Antoinette társnője

Polignac hercegné, Marie Antoinette társnője

Artois grófja, Marie Antoinette barátja

Provence grófja, Mária Antoinette barátja

Mercy grófja, Mária Terézia megbízottja

Rosalie, szolgálólány a börtönben

Chauveau-Lagarde, Marie Antoinette ügyvédje

Pierre-André Coffinhal, bíró

Herman, elnöklőbíró

Jacques Hébert, Párizs önkormányzatának képviselője

Lajos herceg, Marie Antoinette fia

Henri Sanson, ítéletvégrehajtó

(Forradalmárok, polgárok, cselédek, őr, csendőrök, szolgák, tanúk, nép, tisztviselő, nő)

Előhang

Megöltetek.

Gyermekeiket elvették a szerető anyától.

Hazudtatok is.

A nép még most is szabadságot hiányol.

Mikor lesz már vége?

Zendülő gondolataitok utat törnek,

a becsületes árulóvá válik,

saját nyelvét használja törnek.

Mit tettetek velem?

Része lettem, s vérben úszott Párizs.

Emelt fővel a föld része lettem,

kitartottam egészen a halálig.

Hazudtatok rólam.

Bár ne hazudnátok senki másról!

Bűnössé tettétek az embert,

mára ki sem lát a gyászból.

Vajon megérte?

Az ősi titkot én is elmesélhetem.

Királyné voltam. Megöltetek.

Íme, az én történetem.

/Marie Antoinette/